

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12571>

De la vagafòbia a la militarització

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dissabte 12 d'agost de 2017

CGTCatalunya.cat

Vivim una època en que les vagues i els conflictes laborals augmenten, especialment a Catalunya i, concretament, a les comarques barcelonines. Vivim una època també on les reaccions contra les vagues afloren sota diverses formes. Uns arguments diversos que conflueixen en construir un estat d'opinió crític, desclassat (o més aviat al servei de qui controla l'economia i la política) que nega les lluites dels i les treballadores que, en definitiva, som pràcticament tota la població. Si bé sempre ha existit, com a mínim sota el capitalisme, aquesta fòbia, la vagafòbia, reneix i torna a créixer. Molts mitjans de comunicació, tertulians i personalitats polítiques hi participen de manera activa.

Aquests dies estem vivint un nou episodi on sembla que la vagafòbia i les seves conseqüències han pujat un esglaió. Es tracta del conflicte que hi ha al voltant d'una activitat que la parcialment privatitzada AENA va externalitzar fa temps: el control de seguretat dels equipatges a l'aeroport de El Prat. Al respecte, abans de continuar, vull deixar clar que el sindicat on jo milito ja fa anys va decidir no permetre l'afiliació de "segurates", de policies privats en entendre que es tractava d'un cos repressiu o potencialment repressiu a les ordres d'empreses capitalistes. Decisió de la que, personalment, me'n sento orgullós. Amb tot, el que està passant ara mateix a l'aeroport de Barcelona (i previsiblement en breu a altres de l'estat) és un nou exponent d'aquesta vagafòbia. Avui divendres, després que el personal d'Eulen dels controls d'equipatges rebutgessin la proposta que empresa i Generalitat havien pactat, tots els mitjans de comunicació grans i una bona part de la classe política, fins i tot personalitats dels "comuns", reclamaven ordre. I aquest ordre sembla que s'imposarà desplegant la Guardia Civil a l'aeroport de El Prat per suplantar el personal d'Eulen en vaga. Un cos militar per finalitzar una vaga.

Com deia, a mi les empreses de seguretat privada no em generen cap simpatia. I els "segurates", de qui de vegades n'he patit abusos, tampoc. Però el precedent que s'està a punt d'escriure és prou greu com perquè ens hi haguem de posicionar, de manera activa, en contra. Mirem-ho així. Un conflicte afecta l'aeroport, incrementant una mica les cues dels passatgers. En realitat, impacta sobre una part molt petita de la població catalana, tot i que dins de la gent afectada hi deu haver part d'aquells i aquelles que tenen rentes més altes i, estadísticament, quan fan vacances viatgen més freqüentment en avió que la resta. En canvi, l'efecte sobre turistes potser és més gran, tot i que bàsicament consisteixi en més temps d'espera per passar un control. Ningú es queda sense hotel, sense llum o sense atenció mèdica per això. Un sector estratègic pel capital com ara el turisme pot patir un cert desgast en una època que, a més, la majoria de la població posen en entredit les seves suposades virtuts.

A partir d'aquí, la premsa se n'ha fet ressò. Alguns han dit, fins i tot, que era un altre atac del govern espanyol contra el "procés català". D'altres, simplement, han expressat la indignació per haver d'esperar una mica més per agafar un avió. Gairebé ningú ha esmentat que mentre els accionistes privats d'AENA s'omplen les butxaques, la ràtio entre passatgers i treballadors/es d'AENA ha augmentat més d'un 100%. O que les licitacions per serveis externalitzats s'han abaratit entre un 20 i un 30%. No només en els controls de seguretat, sinó també a les empreses de neteja, de handling, etc. Per contra, el problema s'ha presentat únicament com una qüestió d'ordre públic i, com a tal, s'ha reclamat una solució.

Les autoritats laborals de la Generalitat també han entrat obertament a jugar aquest joc, encara que si voleu de manera més subtil. Quan la consellera Bassa criminalitza un comitè de vaga per no votar una proposta de la mediació del govern pactada amb l'empresa, nega l'autonomia dels i les vaguistes per decidir lliurement què és acceptable per a ells i què no ho és. Què val la pena discutir i què, simplement, és una opció que no cal ni considerar. En certa mesura, l'Ajuntament de Barcelona ja va jugar aquesta carta durant la darrera vaga del Metro. Ara, sembla, el seu ús es generalitza i, amb l'ajut de la premsa, es normalitza davant l'opinió pública. D'una manera similar sembla que també es vol presentar com a normal, i desitjable, que el govern imposi un arbitratge obligatori que és una manera fina de dir que una vaga s'acaba per decret. Independentment del seu resultat. Que es prohibeix perquè, fent servir altres paraules, en realitat es declara il·legal. En paral·lel a tot això, hi ha el desplegament de la Guardia Civil, un cos militar per deixar sense efecte la vaga.

Com deia, la figura del "segurata" no em desperta simpaties. Però el desenllaç de la vaga d'Eulen a l'aeroport de Barcelona pot ser terrible pel conjunt dels i les treballadores. Les mesures que sembla que els governs català i espanyol, amb el beneplàcit de la patronal d'Eulen, de cercles de negocis, de tertulians i de polítics es tiraran endavant no són gens noves. Responen a una estratègia que la patronal ha fet servir reiteradament al llarg del s. XX. De fet, han sigut un dels punts forts de l'aliança entre la burgesia catalana i l'Estat els darrers 175 anys. I tampoc són massa originals actualment. Si recordeu, totes elles van sonar durant la darrera gran vaga a Catalunya, la dels i les treballadores del Metro de Barcelona.

La vagafòbia induïda curosament com a eina per fer front a una creixent conflictivitat laboral poc a poc dona els seus fruits. Ara mateix veiem com s'aplaudeix una imminent solució de "força" a un conflicte laboral, sense entrar a analitzar-ne ni les causes ni cap sortida alternativa. Sortides com podrien ser revertir les externalitzacions i fer que els controls de seguretat el facin treballadors/es normals, sense porra. No, el que es planteja és prohibir la vaga i desplegar un cos militar. Jo, personalment, em temo que l'objectiu d'aquesta operació no és, al final, només el conflicte d'Eulen. Penso que, més enllà, hi ha el normalitzar de cara a l'opinió pública el fer servir les vies obertament repressives en conflictes laborals i, en definitiva, de fer encara més normal la presència de policies i militars armats en els espais públics. No ens estranyem si en un termini no massa llarg prenen força els suggeriments de regular de manera encara més restrictiva el dret de vaga. En definitiva, la vagafòbia convenientment alimentada ens porta a la militarització. Justifica que els conflictes laborals es vinguin com a simples problemes d'ordre públic i, com a tals, resoldre'ls mitjançant la repressió.

Qui aquests dies aplaudeixi la sortida en aquests termes del conflicte a l'aeroport de Barcelona faria bé de prendre'n nota. Els seus aplaudiments seran còmplices d'un nou atac contra els mecanismes de defensa que tenim la immensa majoria de la població, aquells i aquelles que vivim del nostre treball.

* *Ermengol Gassiot és Secretari General de la CGT de Catalunya*

<https://lasaldelaterra.wordpress.com/2017/08/11/de-la-vagafobia-a-la-militaritzacio/amp/>